

Lykken er.....en oplaceringshund !!

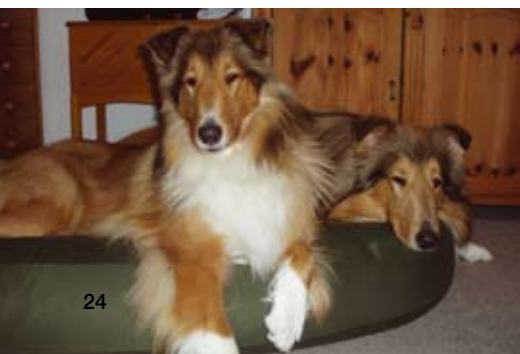
Vi har været hele følelsspekteret igennem som private collieejere – og alligevel er det hele forløbet over en periode på over 3 år.

For 3 år siden købte vi vores første colliehund – en han – selvfølgelig ! For det var det, der var tilbage i kuldet, og så var det det vi valgte! Lykken var gjort, men desværre blev han i en meget tidlig alder syg og døde af kræft. Den oplevelse gjorde ondt, og den gjorde endnu mere ondt, fordi vi på daværende tidspunkt havde erhvervet os en colliehan mere, som netop havde rundet sit første år, da den syge hund sagde, "tak for denne gang, i vores verden, og drog videre til Regnbuebroen.

Hvad gør man så ??? En hund er død og man sørger og er ked af det. Samtidig har man en unghundehan, som gennem hele sin opvækst har været vant til en legekammerat og tro følgesvend, med hundesignaler som vi to-benede ikke kan dispensere for, uanset hvor meget vi anstrenger os. Vi kunne i den grad mærke, hvor berørt den unge hanhund var, af situationen ved pludselig at være "collie-alene-i-verden".

Tanken om en ny hvalp kom selvfølgelig straks på banen, men da vi gerne ville vente på den "helt rigtige hvalp for os", var der ikke udsigt til at få vores ønske opfyldt de første måneder, og samtidig virkede det lidt voldsomt, at skulle starte "helt forfra" med hvalpesocialisering og erkende det kæmpe arbejde der ligger i, at gøre en lille hvalp til en fantastisk og vidunderlig voksen collie. Det er ikke en opgave, der klares i en hurtig vending – det tager tid, og for os noget der ville ligne 1 ½ år.

For os blev lykkenen oplaceringshund

Efter ca. et halvt år, med masser af fokus på den "tilbageblevne" hund i flokken, dukkede der pludselig en oplaceringshund op i periferien, en hund som vi bare tændte helt fantastisk på. Hende måtte vi eje !!!!! Os, der aldrig nogen sinde havde forestillet os, at vi skulle have tæver i vores flok, grundet alverdens historier med problemer om løbetider og fjollede hanhunde. Den situation havde vi hørt var helt uoverskueligt. Men som ved enhver anden forelskelse, så handler man uden omtanke og konsekvens, og efter ganske få timers betænkningstid slog vi til, og jublende kom Cassiopeia ind i vores liv.

Ikke et sekund har vi fortrudt.....hun er en vidunderlig tæve, som går fuldstændig i spænd med vores jævnaldrende hanhund, og de har fra allerførste dag været "pot og pande", og der har på intet tidspunkt været optræk til skærmydsler mellem de to colliesøskende.

Gør brug af collieklubbens Redningsfond

Vores oplaceringsstæve nåede ikke så langt som til Collieklubbens Redningsfond eller Den Blå Avis – hun kom tilbage til sin opdrætter, men ofte er det et tilfælde i hvilket forum en oplaceringshund præsenteres "til salg".

Nu er hun vores – og vi elsker hende overalt på jorden – og nu efter 4 måneder forstår vi slet ikke, at vi har kunnet leve uden hende. Hun er præcis den hund som passede til os.... i vores situation !

En dag findes der måske en collie i Collieklubbens Redningsfond som passer præcis til dig og din flok – husk da at lade den spontane forelskelse råde, så kan det kun blive en fantastisk oplevelse at byde en oplaceringshund velkommen i dit hjerte og hjem.

Hilsen
C onni, Cocky og Cassiopeia